

konservative Folkepartis Side, vil ogsaa vide, at vi i Begyndelsen af den ordinære Rigsdagssamling 1926—27 forelagde Lovforslag om, at man skulde tilbagebetale en Del af Valutaskatten til de Skatteydere, som derigennem, at det havde vist sig, at Skatten gav mere end antaget, var blevet krævet for større Beløb, end rimeligt var.

Det vil huskes, at dette Lovforslag i første Omgang blev forelagt under det socialdemokratiske Ministerium, og det vil ligeledes huskes, at det ikke kom til Behandling her i Tinget, men at de forskellige Partiers Ordførere ved forskellige Lejligheder dog fandt Anledning til at udtale sig om det, og Udtalelserne var ikke særlig velvillige. Efter at Venstre fik Regeringen, blev Lovforslaget igen forelagt; da det kom til Behandling her i Tinget, kunde jeg ikke være til Stede, og det ærede Medlem Hr. Fibiger var derfor Ordfører. Hvis man i Rigsdagstidende vil læse Forhandlingene om dette Lovforslag om at tilbagebetale den for meget betalte Valutaskat, vil man vist ikke være i Tvivl om, at der fra de tre andre Partiers Side næsten kun var haanlige Bemærkninger om Lovforslagets Fremkomst. At den højtærede Finansminister ved den smukke parlamentariske Form, han ved enhver Lejlighed raader over, selv om han er nok saa uelskværdig, var ikklædt smukkere Klæder end de fleste andre, kan ikke forbavse, men videre velvillig var den højtærede Finansminister ikke ved den Lejlighed. Men de andre Partiordførere gjorde sig ingenlunde Umage for at lade, som de havde de samme smukke Klæder paa, som den højtærede Finansminister i den Forstand altid optræder i i denne Sal. Tværtimod, flere af dem, og ikke mindst Ordføreren for Venstrepartiet, altsaa en Mand, som dog skulde antages at have en vis Interesse i at anvende en vis tiltalende Form over for os, optraadte i Virkeligheden ret uelskværdigt og søgte gennem sine Udtalelser at latterliggøre os, fordi vi overhovedet havde forelagt Lovforslaget.

Man vil med denne Baggrund forstaa, at vi fra vor Side mente, og naturligvis ogsaa vedblivende mener, at der i denne Forbindelse er noget at gøre godt. Nu gaar det jo næsten altid saaledes i Politik, at hvis der forelægges et Lovforslag fra en Side under en eller anden Form, bliver det aldrig accepteret blankt, og navnlig ikke, hvis det er fra et Parti, som ikke har Regeringen, idet man jo altid vil mene, at man selv maa kunne lave det meget bedre, og at det ikke vilde se godt ud i Befolk-

ningen, om et Parti, som ikke har Regeringen, paa et nogenlunde betydningsfuldt Skattespørgsmaal skulde tage Initiativet, et Initiativ, som var saa oplagt rigtigt, at man ikke turde gaa derimod. Det kan derfor heller ikke forbavse, at Regeringen ikke gerne vilde gaa med til Lovforslaget, men man maatte paa det daværende Tidspunkt i det hele taget faa den Opfattelse, at hele vort Grundsynspunkt: at Skatteyderne havde betalt for meget og derfor skulde have Beløb tilbage, vilde Regeringen slet ikke gaa ind for.

Nu er der imidlertid tilsyneladende sket en Forandring paa dette Omraade, selv om det, der her foreligger, i sin Form uægtelig ikke er saa lidt forskelligt fra det, vi havde tænkt os. Jeg har allerede sagt, at de vanskelige Tider berettiger til ikke at opsamle særlige Formuebeløb for Staten i Øjeblikket, og følgelig maa mit Parti principielt kunne billige, at Beløbene overføres fra Formue- til Driftsbudgettet for at anvendes paa anden Maade. Det vil ogsaa forstaaes, at der i det Lovforslag, som vi endda ved to Lejligheder har forelagt om Valutaskattens Tilbagebetaling, ligger, at vi til enhver Tid har været af den Mening, at Pengene retteligen skulde tilbage til de Lommer, hvorfra de var kommet, og hvorfra der var taget flere, end man egentlig havde haft til Hensigt, den Gang man gav de paagældende Valutalov. Vi er vedblivende af den Mening, at den retfærdigste Ordning vilde være naaet gennem Vedtagelse af vort Lovforslag, den vilde heller ikke være blevet saa dyr for Statskassen som den her foreslaaede Fremgangsmaade, men nu vel, det har man fra Venstres Side ikke kunnet gaa med til, Venstre har villet en anden Ordning, som fornuftigvis ikke betyder det samme, men alligevel betyder en faktisk Tilbagebetaling af Skat.

Nu er det jo saaledes, at Valutaskatten kun er en Indtægtsskat, og for saa vidt vilde Formueejerne efter vort Forslag ved Tilbagebetalingen af Valutaskatten ikke have faaet noget, men da vi i al Almindelighed maa mene, at vor Formuebeskatning er for høj, kan vi naturligvis i og for sig ikke have noget imod, at de Principper, som vi har nedlagt i Lovforslaget om Valutaskattens Tilbagebetaling, udvides til, at der ogsaa finder en Reduktion Sted af Formueskatten.

Naar vi altsaa ikke har kunnet gennemføre vort Lovforslag, maa vi subsidiært billige det, Regeringen her foreslaar. At Regeringen lægger en anden Motivering ind i det, der her sker, end vi eventuelt